

Alkonyveretben

*Ez már a homlok alkonyata!
A lenyugvó szív még visszaver
sugarakat a hajamra —
Megnyúlnak árnyék-tagjaim
fekete pántjai a Földnek
Ez már a homlok alkonyata
napkelték nem gyötörnek
Bitorlódom! Legázolt derűm
széttérül szikes alföldnek
Csak a hegyek szorultak belül
A fájdalmak csúcsokra törnek
Ez már a homlok alkonyata
A lenyugvó szív még visszaver
sugarakat a hajamra
A csillagok meg szemembe törnek*

Sorsba öltözve

*Aki magára marad szél fújja azt!
Se barátok se társak
Odadobná mindenét
az öngyilkos hazának —
Aki magára marad idő eszi meg
Hiábavalósága utcai szemét
Sivár napokból lélegez hitet
s átkozza sosem volt istenét
Anyjára gondol az örök magányra
és fölöltözik ünneplőjébe
a síró hófúvásba*

Sorsoló

*Az ember bár beleborzad
de elébe megy a sorsnak*

*Az ember bár beleborzad
de elébe megy a sorsnak
Feje fölött nincs szivárvány
Arca villámdermedt márvány*

*Elnéz hazátlan hegyekre
mintha a VAN még LEHETNE
Száműzetés már az elme
lehetetlen szép kegyelme*

*Az ember bár beleborzad
de elébe áll a sorsnak
Bérgyilkossal szemközt nézve
késbe dől mint ölelésbe*

UTASSY JÓZSEF

Oláh Zoltán versei elé

Hatalmas ég, mennyi verset kellett elolvasnom betegségem tíz éve alatt! Ám a szerencse elkerült: nem akadtam egyetlen költőre sem. Megérte mégis a fáradozást, mert most egy huszonnégy éves paksi fiatalember — Oláh Zoltán — versei fölött tünődhetem. Ez a fiú tetőtől talpig költő! Nem írja, hanem éli a verset. Nem nézi a világot, hanem látja, és van ereje hozzá, hogy láttassa is.

Ilyen sorokra bukkantam:

*„melled bibliáját bújva
Krisztust becéz a kéz.”*

Vagy: *„Kökénylik arcodon egy könnycsepp.”*

Vagy: *„...megremegnek egyetlen hajszáltól a tarkókon
virrasztó bárdok —”*

Ennek a fiúnak a halántékán:

*„sátrat vert ezüsből
két pici hajszál.”*

Igaz, egy kicsit sok még az irodalom. Igen erős József Attila, Nagy László és Csoóri Sándor hatása is. Viszont: kitűnő mestereket választott magának! Ha valamit is tanácsolhatok neki: arra kérném őt, hogy forduljon a népköltészet művészi egyszerűsége felé. És a szokásos „jó utat”-kívánás helyett fogadja el barátságomat, és rójuk együtt a göröngyöst.